

[Hauch.]

om, hvorvidt der i det høje Landsting skulde vise sig en anden Stemning end den, der har fundet Udtryk under Sagens Behandling i Folketinget, og derfor kan jeg heller ikke i Øjeblikket have nogen Forestilling om, hvorvidt det vil være rigtigt at stille Forslag om Sagens Behandling i et Udvalg; men jeg beklager, at hele Forholdet her er kørt op til en ensidig Magtafgørelse, naar man fra anden Side har ønsket et bredere Grundlag under en Form, som falder sammen med den almindelige Opfattelse af, hvordan saadanne vanskelige Spørgsmaal retteligt afgøres.

Jeg skal ikke modsætte mig en hurtig Behandling, idet jeg erkender, at Sagen kræver en saadan, men jeg undlader ikke dybt at beklage den Maade, hvorpaa Regeringspartierne har taget dette vanskelige Spørgsmaal i Løbet af Eftermiddagen.

Lange: Det er blevet en aarlig tilbagevendende Begivenhed, at Rigsdagen skal gennemføre Love til Bilæggelse af Arbejdskonflikter. Dette skete i 1933, i 1934, i 1936 og i 1937, og det skal altsaa ogsaa ske i Dag. Jeg tror ikke, det er nogen lykkelig Udvikling hverken for vore Arbejdsgivere eller vore Arbejdere, for vort Erhvervsliv eller for Samfundet som Helhed, og jeg tror, at dette i ikke ringe Grad bidrager til, at det er saa vanskeligt at komme til Overenskomster mellem de to Parter, at det er blevet mere vanskeligt i hvert Fald, end det har været før. Ganske vist er den store Arbejdsoverenskomst gennemført i Aar uden Rigsdagens Medvirken, men jeg tror ogsaa, at paa Forhandlingerne og Beslutningerne har dette, at man maatte regne med, at Regeringen og Rigsdagen vilde komme til at medvirke, hvis man ikke fandt et Resultat, indvirket.

Vi for vort Vedkommende vil, ligesom vi har medvirket i 1934 og 1936 til igennem Rigsdagen at opnaa en Bilæggelse af en standende Strid eller en Strid, der var Udsigt til, ogsaa i Aar søge at bidrage til at undgaa den Konflikt, som ellers vilde udbrude. Naar vi under Forhandlingerne i det andet høje Ting ikke har haft nogen Mulighed for at komme til at medvirke, er det, fordi vi ikke kan billige den Fremgangsmaade, man her benytter. Det er efter vor Opfattelse ikke naturligt, at Rigsdagen skal træffe Afgørelse om Lønningers Størrelse og andre af de Arbejdsvilkaar, som naturligt hører hjemme dels i Forhandlinger mellem Parterne, dels i en Afgørelse gennem Forligsinstitutionen eller, hvis man ikke

kan naa et Resultat ad denne Vej, da igenem en Voldgiftsavgørelse.

Det, Rigsdagen her skal tage Stilling til, er i Virkeligheden, om det Mæglingsforslag, der findes som Bilag til det foreliggende Lovforslag, skal være Grundlaget for Forholdet mellem Arbejdsgivere og Arbejdere inden for Slagterierne. Jeg tror ikke, at mange af Rigsdagens Medlemmer har haft store Muligheder for at danne sig en Mening om, hvorvidt dette Lovforslag er rimeligt. Den højtærede Statsminister sagde, at det Forslag, der foreligger til Behandling, følger de samme Linier, som var angivet i det store Arbejdsforlig, og den ærede socialdemokratiske Ordfører var inde paa samme Betragtning. Men hvem kan se det af det foreliggende Forslag? Og er det overhovedet naturligt, at Rigsdagen skal tage Stilling til disse Detailler? Det er i Virkeligheden det, man paatager sig et vist Medansvar for, hvis man vedtager Lovforslaget, som det foreligger. Naar Rigsdagen uden virkeligt Kendskab, og uden at man i øvrigt kan sige, at det er en naturlig Op-gave for Rigsdagen, skal tage Ansvar for dette, tager Rigsdagen efter min Mening ogsaa et Ansvar for, at det, der her vedtages, ligger inden for Erhvervets Bæreevne. Rigsdagen kan ikke paa den ene Side — og særlig over for Landbruget, hvis økonomiske Bæreevne vi alle er klar over ikke er særlig stor i den nuværende Situation — medvirke til at paalægge dette Erhverv forøgede Byrder og paa den anden Side helt se bort fra det Ansvar, man har for, at Erhvervet ogsaa har Muligheder for at bære disse forøgede Byrder.

Dertil kommer, at det efter vor Opfattelse ikke er nogen rimelig Fremgangsmaade, man her vil benytte. Det er efter vor Opfattelse ikke rimeligt, at Rigsdagen vedtager et Forligsmandsforslag, som er forkastet af den ene Part. Det er ikke rimeligt, at Rigsdagen tager det Standpunkt, at den ene Parts Stilling retter man sig efter, men man tager intet Hensyn til den Stilling, den anden Part har taget. Det maa efter vor Opfattelse være den eneste naturlige Fremgangsmaade, at man i en Situation som denne lader Afgørelsen træffe som en Voldgiftsavgørelse. Da man i 1934 stod i en lignende Situation, hvor Regeringen ogsaa tog Initiativet til at hindre en Slagterikonflikt — som vi fra vor Side erkender i mange Henseender rummer en stor Fare, hvis den udbræder; mange vigtige Interesser er knyttet til, at en saadan Arbejdskonflikt undgaaes —, da det i 1934 var Arbejderne, som havde for-